

РЕШЕНИЕ

№ 6308

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100502802 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 20041599/10.06.2022 г., постановено по гр. дело № 12517/2015 г. на СРС, ГО, 37 състав, е признато за установено по искове на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, срещу Д.Б. Д., ЕГН *****, адрес гр. София, ж.к. „***** вх. ***** и Н. Ф. Д., ЕГН *****, адрес гр. София, ж.к. „***** вх. *****“, че Д. Б. Д. и Н. Ф. Д. дължат солидарно на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД сумата 1170,77 лв., представляваща цената на потребена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. „***** вх. ***** за периода м. 05.2013 г. – м. 04.2014 г., заедно със законната лихва върху тази сума от 24.11.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 88,43 лв. – лихва за забава върху главницата за периода 30.06.2013 г. – 12.11.2014 г.

С определение от 30.06.2022 г. на мястото на починалия в хода на процеса Д.Б. Д. е конституиран И. Д. Д., ЕГН *****.

Срещу решението са постъпили въззивни жалби от ответниците И. Д. Д. и Н. Ф. Д.. Въззивниците излагат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на решението. Поддържа се, че по делото липсват доказателства за наличие на право на собственост върху процесния апартамент от страна на Д.Б. Д. и Н. Ф. Д., доколкото по делото не били

представени нотариален акт за покупко – продажба, както и подадена декларация за откритие на партида. Поддържа се, че липсва основание за солидарно присъждане на сумата. Въззивниците навеждат, че нямало доказателства и за публикуване на общите фактури на сайта на дружеството, поради което и не се установява изпадането в забава, с оглед на което и претенцията за лихви е неоснователна. Моли се за отмяна на решението и постановяване на друго, с което предявените искове да бъде отхвърлени.

В срока по чл.263 ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемия „Топлофикация София“ ЕАД и от третото лице – помагач „Т.С.“ ЕООД.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Решение в обжалваната част е валидно, допустимо и правилно. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Съдът възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявени за разглеждане са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 149 ЗЕ, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Основен спорен момент между страните, във връзка с който са заявени във въззивната жалба доводи, е дали страните са били обвързани от валидно облигационно правоотношение за процесния имот през исковия период.

Ищецът е депозирал молба от Държавна спестовна каса за вписване на законна ипотека за обезпечение на изплащане на отпуснат заем на Д.Б. Д. и Н. Ф. Д. за жилищно строителство на процесния недвижим имот – апартамент №51, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“ вх. А. По делото е представено

искане от ЧСИ Н.М. за вписване на възбрана върху недвижим имот, издадено по изп.д. № 20098410401644 във връзка задължения на ответниците Д. Д. и Н. Д. върху собствения им имот, намиращ се в режим на съпружеска имуществена собственост апартамент, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“ вх. А, и съставляващ ап. 51. Посочените доказателства, макар и косвено, установяват, че първоначалните ответници са придобили правото на собственост върху процесния недвижим имот, като към 2009 г. все още били собственици на имота. С оглед обстоятелството, че по делото не са събрани доказателства за промяна правото на собственост, съдът приема, че през процесния период Д.Б. Д. и Н. Ф. Д. са били собственици на процесния апартамент.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, т.е. лице, което ползва на вещно или облигационно право на ползване. В качеството на титуляри на правото на собственост Д.Б. Д. и Н. Ф. Д. са били страна по облигационното отношение за доставка на топлинна енергия до топлоснабдения имот, като договорът касае обект с абонатен № 27770. От доказателствата по делото е видно, че имотът е придобит по време на брака на Д.Б. Д. и Н. Ф. Д. в режим на съпружеска имуществена общност, като доколкото постоянния адрес и на двамата е бил на посочения адрес, същите следва да отговарят солидарно и за задълженията, свързани с ползването на имота/ арг. от чл.32,ал.2 СК/. По изложение съображения наведеният довод във въззивната жалба за липса на облигационно правоотношение с предмет доставка на топлинна енергия се явява неоснователно, като неоснователен се явява и доводът за липса на основание за солидарна отговорност на първоначалните ответници.

Изготвената СТЕ установява, че процесният имот е топлоснабден, а стойността на доставената топлинна енергия в имота през периода м.02.2015 г. до м.04.2017 г. е в размер от 1170,77 лв. за периода м. 05.2013 г. – м. 04.2014 г. Видно от заключението на приетата СЧЕ, липсват извършвани плащания за начислените суми през исковия период, поради което и предявеният иск за главница се явява изцяло основателен.

По отношение претенцията за мораторна лихва, съдът намира следното: Съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите Общите условия от 2008 г. купувачът е

длъжен да заплаща месечните дължими суми за топлинна енергия в срок от 30 дни след изтичане на периода, за който се отнасят, т. е. задълженията стават изискуеми на 30 ден след изтичане на съответния месечен отчетен период, а от следващия ден потребителят, който не е заплатил месечната си сметка, изпада в забава- арг. от разпоредбата на чл. 84, ал. 1, изр. първо ЗЗД. Изготвената СЧЕ установява, че изчислената съгласно общите условия мораторна лихва за процесния период 30.06.2013 г. – 12.11.2014 г. възлиза на 98,03 лв. Доколкото ищецът претендира по-малка сума - 88,43 лв., предявеният иск се явява изцяло основателен.

Доколкото първоинстанционният съд е достигнал до идентичен извод и предвид факта, че други оплаквания не са въведени във въззивната жалба, а и с оглед препращането към мотивите на първоинстанционния съд на основание чл. 272 ГПК, решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора, право на разноси има въззиваемият, който претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира, че такова не следва да бъде присъдено, доколкото въззиваемият не е депозирал отговор на въззивната жалба, не изпраща представител в о.с.з, а депозираната молба за разглеждането на делото в отсъствие на представител на дружеството не би могла да се приеме, че представлява осъществено процесуално представителство.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20041599/10.06.2022 г., постановено по гр. дело № 12517/2015 г. на СРС, ГО, 37 състав

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страната на въззиваемия „Топлофикация София“ ЕАД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____